

עלון הכפר

גיליון 104 ★ ספטמבר 2021

משולחן המזכיר

השליחה הי"ע

תושבים יקרים,

לצערנו, בתקופה האחרונה חלה עלייה במספר הפריצות לבתים ביישובי המועצה האזורית דרום השרון ובכלל זה גם ברמות השבים. כל הפריצות ביישוב התרחשו בשעות הערב המאוחרות כאשר התושבים היו בבית ומן הסתם האזעקות לא הופעלו. התושבים יושבים במקום מסוים בבית כאשר החלונות והמרפסות פתוחים ומשם נכנסו הגנבים. חברת האבטחה עושה כל שביכולתה על מנת להרתיע את הגנבים ולסכל את הפריצות.

בחודשיים האחרונים היו 6 פריצות לבתים ביישוב, כאשר באחד המקרים נוכחות הסייר הבריחה את הגנבים. לצערנו, הם ניסו מאוחר יותר לפרוץ לבית אחר והצליחו. במקרה נוסף התושבים לא היו בבית, האזעקה הופעלה עם כניסת הגנבים ותוך 2 דקות הסייר הגיע לבית והגנב ברח.

כאשר התושבים בבית והבתים גדולים, וכאשר החלונות, המרפסות והדלתות אינם נעולים, לא ניתן לצפות מהסייר לסכל פריצות אם נכנס גנב.

הסייר בחלק מהזמן מסתובב ביישוב ולא יכול להיות בכל מקום בכל רגע נתון. בחלק אחר של הזמן הסייר עומד במקום ומתצפת על האזור.

לא תמיד ניתן למנוע את הפריצות והגנבים לא מסתובבים ברחובות באופן גלוי אלא מגיעים בסתר ומבצעים את זממם. לעיתים הפריצות מתוכננות ומתבצעות לאחר איסוף מודיעין מקדים.

אי אפשר להאשים את חברת האבטחה בפריצות או באי מניעתן ואף סביר להניח שאם הסיירים לא היו ביישוב, מספר הפריצות היה גדול יותר.

הסייר עומד לרשות התושבים וכך גם מנהל החברה גיל גרינשפן שרבים מהתושבים מתקשרים אליו ישירות.

כידוע, שערי היישוב נסגרים בחצות ונפתחים שוב בשעה 06:00 ובשער הכניסה נמצא שומר. כל הפריצות האחרונות בוצעו ע"י גנבים שנכנסו ויצאו מהיישוב רגלית או בשעות שכל השערים פתוחים. שערי היישוב הקיימים ממלאים את תפקידם ואין צורך להחליפם.

חברת האבטחה והסיירים קיבלו הנחייה ברורה שגם תושב שאינו מנוי ונמצא במצוקה או מזהה דמויות חשודות בחצר ביתו, הסייר מחויב להגיע אליו ולבדוק.

אנו פונים ומבקשים מכם התושבים, לגלות ערנות ואחריות ולדאוג שדלתות ביתכם, המרפסות והחלונות יהיו נעולים בכל שעות היממה, גם כאשר אתם בבית, ולחלופין, להפעיל אזעקה כאשר אתם לא נמצאים בבית גם אם זה "רק" לחמש דקות.

בתקווה לימים טובים ושקטים יותר.

לקראת חגיגות ה-90 קול קורא !!

הוועד קורא למתנדבות/ים
לקחת חלק

בהקמת צוות היגוי, ארגון והפקה

לקראת חגיגות ה-90
לרמות השבים,
אשר יחולו בשנת 2023.

המעוניינות/ים מתבקשות/ים לפנות
לאורלי או אריאלה
במזכירות היישוב.

השתתפות בצער

- הוועד המקומי משתתף בצערה של משפחת כהן במות יגאל כהן ז"ל ומתנצל שהודעה זו נשמטה בטעות מהגיליון הקודם.
- הוועד המקומי משתתף בצערה של סיגל רובינק, במות אמה תמר היילברון ז"ל.
- הוועד המקומי משתתף בצערו של יוסי שוסמן במות אימו אביבה שוסמן ז"ל.

ברכות

- מזל טוב לשלי ואיתן קנז להולדת הבת לירי.
- מזל טוב לפרח ודני אהרונהיים לנישואי הבת ליאור עב"ל אריאל.
- מזל טוב לנטע וצח דמבו להולדת הבן שקד, נכד לאתי וניר דמבו.

רוצים להישאר מעודכנים? הצטרפו לקבוצת הוואטסאפ לתושבים

קישור להצטרפות <

<https://chat.whatsapp.com/CHwBjdnGGI1wh6wfh7We5>

הקבוצה סגורה לתושבי רמות השבים בלבד
לצורך קבלת הודעות ופרסומים מטעם הוועד והמועצה

רק מנהלי הקבוצה יוכלו לשלוח הודעות.
אין אפשרות להגיב בפורום רחב.

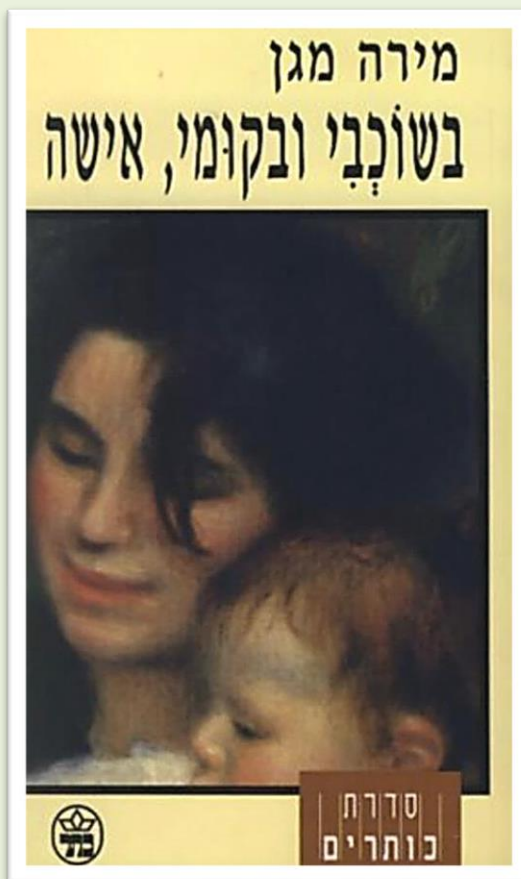

הפינה הקטנה על הספר

כאנית ק"ו

בהיותי בת שש הלביש אותי אבא שלי שמוליק בסינר גדול, העמיד כיסא עץ ישן בחצר האחורית ולימד אותי לצבוע. שנים ספורות אחרי זה לימד אותי סבא שלי יורה להחליף חוט נחושת בנתיך בארון החשמל ויותר מאוחר להחליף צמיג במכונית. חונכתי להיות עצמאית. המוטו של חיי היה "Everything you can do I can do better". אף פעם לא חשתי שאני מעוכבת בגלל היותי אישה. התפתחתי מקצועית, חולקת את חיי עם האיש שלי ואת המטלות בחיינו.

עד אשר ילדתי את בתי הראשונה. שם נשאבתי למקום המסורתי של האישה. נשארתי אתה בבית לאורך תקופת ינקותה וניסיתי תמיד לשלב עם זה גם התפתחות מקצועית. זה לא היה קל, במיוחד שלאורך השנים נוספו לה עוד שלושה אחאים. מצאתי את עצמי מלהטט בין היותי אישה, אימא ואשת מקצוע. הרגשתי תשושה, מותשת ויותר מכל, בתחושה מתמדת שאני לא מצליחה להיות מספיק טובה בכל אחד מהתחומים האלה ואם אני משקיעה באחד מהם, ולו קצת יותר, השניים האחרים יוצאים נפסדים.

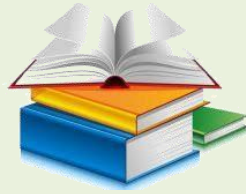

מתוך ההתלבטות הזאת של חיי יצאתי ללמוד את לימודי התואר השני – לימודי נשים בשילוב אומנויות בלסלי. רציתי לבדוק, אולי לאקדמיה יש מענה לחיבוטי. שנתיים של לימודים מעניינים ומפרים, עבודת תזה אחת שבחנה את הקונפליקט בין אימהות לקריירה, מתוך ראיונות עומק של נשים שונות שנמצאות במקומות שונים בחייהן, לא נתנה לי מענה לשאלותיי. חוץ מהעובדה, הברורה מאלה, שרוב הנשים בסוף מסתדרות ואחרי עבודה קשה, שגובה מהן מחיר בריאותי, נפשי ואישי כבד, הן אפילו מצליחות בכך. מצליחות מאוד.

מה אני קודם, אישה, אימא או בעלת מקצוע? זאת שאלת מפתח שכל אישה, שבחרה לא לוותר על אף אחד מהתחומים האלה, שואלת את עצמה בכל בוקר כשהיא פוקחת את העיניים ושוב כל ערב, רגע לפני שעיניה נעצמות. בכל ההתלבטויות האלה נתקלת גם גיבורת הספר "בשוכבי ובקומי, אישה". כבר בפרק הראשון נפרסים חייה המורכבים של זהרה, אם יחידנית, אחות בבית חולים המתאהבת בבן של השכנים, שבבעלותו הדירה שהיא שכרה מהם. הם שומרים לה על בנה והיא נפגשת עם בנם הגרוש. מבולבלים? אנסה שוב. זהרה בחרה להביא ילד לעולם, כאישה לא נשואה. היא עובדת כאחות במחלקה פנימית בבית חולים בירושלים. עבודתה רוויה בחולי, זקנה ומוות. היא חייבת להתמיד בה כדי להחזיק כלכלית את התא המשפחתי שלה הקטן, בעצמה, ומה קורה כשגבר נכנס לחייה?

סיימתי אותו ביומיים. הכתיבה של הספר קולחת ולכן גם הקריאה בו זורמת. בזמן הקריאה לא הפסקתי לחשוב על כל אותן נשים שהכרתי בחיי, הן בחיי הפרטיים והן אלה שהכרתי במסגרת עבודתי: זו שהתאלמנה, וזו שהתגרשה וזו שנשארה בתוך מסגרת הנישואין, למרות... זו שעשתה קריירה וזו שוויתרה על משרה מדהימה ונשארה בבית שנה ויותר כדי לגדל את התינוק שלה, זו שנסעה עם בעלה לחו"ל כדי שהוא יקדם את הקריירה שלו וזו שכתבה את עבודת הדוקטורט שלה בשעות הכי קטנות של הלילה וקמה עם בוקר לקדם את ילדיה לקראת יום חדש. כולן בחרו וכל בחירה שלהן חייבה אותן לויתור.

הספריה הקטנה

כלנית ק"ו

השבוע קיבלתי טלפון ממספר לא מזוהה. חזרתי אל מי שהתקשר. הייתה זו ציונה אור שגרה פה ברמות השבים כבר חמש שנים. היא רק רצתה להחמיא לי על מפעל הספריות הקטנות, כפי שהיא קראה לו, שכן מדי יום היא עושה סיבוב שלם מסביב לכפר ובכל פעם שהיא מגיעה לאחת מארבע הספריות הקטנות היא ממש מתרגשת שכן היא אוהבת להחזיק את הספר הכתוב ובכל יום היא שבה הביתה עם ספר. שמחתי והתרגשתי למילותיה.

סיפרתי לה שכבר יש שמונה ספריות קטנות ברחבי הכפר ועוד אחת בדרך שתהיה סמוכה לביתה ברח' הירקנים. סיפרתי לה גם שמדי חודש אני גם כותבת על ספר אחד בעלון הכפר והיא אמרה שבאמת קיבלה את עלון הכפר לתיבת הדואר שלה ובחודשים האחרונים היא כבר לא מקבלת. אמרתי לה שרוב העלונים מגיעים במייל או בווטסאפ. והיא אמרה שהיא קצת מאותגרת טכנולוגית לכן רשמתי אותה במזכירות לקבלת עותק של העלון מודפס בדואר ואף קיבלתי בשבילה מאריאלה מספר עלונים נוספים.

היום אני נוסעת לרעננה לאסוף ספרי קריאה ממישהי שרוצה לדלל מעט את הספרייה הפרטית שלה. היא מדללת ואני מעשירה את הספריות הקטנות. בסיבוב השבועי בין הספריות אני רואה שיש תחלופה בהן. שאלה אותי רחל נבט שבאה לביקור ברמות השבים אצל בתה יעל, כמה זמן לוקח לי סיבוב כזה. עניתי לה שאני לא יודעת. כי בכל ספריה קטנה אני מעיינת בכמה ספרים: מביטה בכריכה, הופכת לראות את הכתוב מאחור, פותחת ומתחילה לקרוא פרק ראשון ואת חלקם לוקחת איתי הביתה לקריאה.

קריאה נעימה גם לכם
ואחרי החגים שמחים

מפנקסו של חזן בית הכנסת

ישראל אלסזר שוויץ

שיר של חגים

"אספר לכם איך היו שמחים..."

(רבי נחמן מברסלב, פתיחה למעשה משבעה קבצנים)

שמו מפארים וממליכים / פתח כבוד לו מניחים / סימנים טובים עלינו מזריחים

אספר לכם איך היו שמחים...

מאימת הדין בתפלה מתווכחים / בכריעת פתח וגוים משתווכחים / זועקים אף בלחשם ובוכים

אספר לכם איך היו שמחים...

מינים ארבעה נלקחים / לרוחות השמים מפריחים / בצל אמונה משפחים

אספר לכם איך היו שמחים...

נער וזקן רוקדים פאחים / הבודלים בצד מנחים / מברכות פיהו כלם מתברכים

אספר לכם איך היו שמחים...

טהר ומחילה יחד רבובים / לבל ידח ממנו נדחים / שירת ילדים פשירת המלאכים

אספר לכם איך היו שמחים...

חדשות ועדכונים מבריקת השחייה

סנת קהילי

אנו בפתחה של שנה חדשה, שמבשרת כל שנה על סיומה של עונת הרחצה בבריכה. במוצ"ש 4.9 קיימנו את ערב הרמת הכוסית המסורתי של העמותה, לעובדים ולמתנדבים. הפעם ניצלנו את ההזדמנות להפתיע את מיכאל שלנו, שחגג בתחילת העונה יומולדת 70. ערכנו שולחן ארוך וחגיגי, הזמנו את כל בני משפחתו וחברי עמותה לשעבר שליוו אותו במשך השנים, והקדשנו לו את הערב, עם מצגת תמונות מרגשת מ-36 השנים שהוא כאן איתנו. הקראנו לו בשם כולנו ברכה:

מיכאל שלנו אהוב ויקר
 תודה על מי שאתה,
 כולך לב ונשמה,
 חתיך הדור עם חיוך כובש.
 תודה על שנים רבות (36) וארוכות של נוכחותך החשובה הנעימה בחיי הכפר שלנו,
 על שיתוף הפעולה הפורה,
 על האמון והנאמנות ההדדיים,
 על מסירות אין קץ, בכל עונות השנה,
 על הצוות החם והמסור שיצרת מסביבך,
 על פיתוח בריכת השחייה שלנו מחד
 ומאידך, שימור אופייה הכפרי והמיוחד
 והפיכתה לפנינת הכפר שלנו.
 על כל אלה ועוד ימים רבים וטובים שלפנינו,
 בשם כל תושבי הכפר והמתרחצים,
 מברכים אותך בחגיגות ה-70 שלך,
 בבריאות טובה ואריכות ימים
 אושר, נחת ושמחה,
 עם דינה האישה המופלאה שאיתך
 ועם כל המשפחה המקסימה שלך
 כי... כולנו משפחה גדולה, חמה ואוהבת
 וש... תישאר צעיר לנצח
 קיץ 2021

בשבת 25.9 היה אמור היה להתקיים יום המים המסורתי.

ב - 18.8 החליטה מנהלת הקורונה להחיל את התו הירוק במלואו גם על בריכות השחייה, מה שהרחיק ממנה הרבה מאד משפחות עם ילדים בגילאי 3-12 שהיו מחויבים בבדיקות ובתורים ארוכים בהמתנה להן.

אי לכך, חשבנו שאין טעם לקיים את האירוע בתנאים אלה. למחרת יום כיפור נכנסו לתוקפן התקנות החדשות והזמניות, המחריגות את בריכות השחייה הפתוחות מהנחיות התו הירוק.

לכן, די בספונסאניות החלטנו לקיים בכל זאת אירוע לכבוד סיום העונה שהתקיים בשבת האחרונה. מזג האוויר היה מושלם והמוני התושבים, ילדיהם ונכדיהם, המנויים, תושבי כפר מל"ל שהוזמנו לאירוע בכניסה חופשית וכן אורחים של תושבים בתשלום, נהנו במהלך כל היום ממתקנים מתנפחים מאתגרים לכל הגילאים, במים, בבריכת השחייה, בבריכה הלימודית ועל הדשא. מתקן שערות סבתא, קלחי תירס וברד מכל הסוגים שחולקו חופשי במזנון ועמדת צילום מגנטיים על רקע הבריכה.

האווירה הייתה נעימה ומהנה ובמהלך כל היום וגם אחריו, היו רבים שטרחו להודות ולהביע את הנאתם.

עונת הרחצה תסתיים בשבת 2.10 ועד אז הבריכה פתוחה לפי לוי"ז ספטמבר, כולל שבתות וחגים. מוזמנים מכל ה♥ לנצל את הימים האחרונים בפנינת הכפר המופלאה שלנו.

להתראות בעונה הבאה !

עדכון נוער

אל בר נס, רכבת הנוער

אז מה היה לנו החודש?

עם פתיחת חודש ספטמבר והחזרה ללימודים, אצלנו בתנועת הנוער התקיימו מספר אירועים.

השתלמות פתיחת שנה:

בתאריך 17/9 נסענו צוות הלול (שכבות ט'-י"ב) לסופ"ש בכפר סירקין ושם עברנו השתלמות שמטרתה היא גיבוש הצוות ותכנון והכנה לשנה הקרובה. האחראים על ההשתלמות הם חברי הצוות המוביל (חלק משכבת יא' וי"ב) והם אלו שבנו את כל התכנים והפעולות, היו אחראים על הלוגיסטיקה והאוכל וניהלו את הלוי"ז. ההשתלמות הייתה מהנה מאוד ומגבשת.

פעילות שיא ראשונה:

בתאריך 14/9 קיימנו את הפעולה הראשונה של השנה. מי שאחראים עליה היו הפעילים והרכזים של ועדת שכב"ג שיא. לפעולה הגיעו חניכי השכב"צ מכל השכבות ועברו פעולת שיא בקונספט המרוץ למיליון. כל מיקום אחר היה מדינה שונה ובכך למדנו על תרבויות של מדינות. מתרגשים ממש לפתוח את השנה ולחזור לשגרה של פעולות כל יום שלישי!

עבודות לחל המעלות:

חג המעלות (טקס פתיחת שנה) בפתח והשכב"ג כבר החלה את העבודות לקראת המפעל המרגש הזה! חג המעלות השנה עוסק באיכות הסביבה ולכן כל תהליך ההכנה נעשה אך ורק עם דברים ממוחזרים. אין על הנוער שלנו! מזמינים את כל תושבי הכפר לחג המעלות אשר יתקיים בתאריך 9/10.

ערה חשיפות לשנת שירות ומכינות לשכבת י"ב:

בתאריך 28/9 נפגשנו כל שכבת י"ב בלול למפגש עם בוגרי שנות שירות ומכינות מהכפר שלנו. שאלנו שאלות, למדנו על מקומות חדשים ונחשפנו לדברים חדשים שלא הכרנו שקיימים בכלל. תודה רבה ליאיר בירם על הרמת ערב זה, וכל הבוגרים שבאו לשמוע.

בנוסף, התקיים גם ערה זיהוש לשכבת י"ב:

הגיבוש כלל פעולת מאסטר שף ופיקניק משותף וטעים של כל השכבה עם המדריכים שלהם.

אירועים קרובים-

- 1-2/10 שישי שבת - טיול הכנה לטיול פתיחת שנה
- 5/10 יום שלישי - חפש את המדריך, פעולה ראשונה לשנה
- 9/10 שבת - חג המעלות
- 12/10 יום שלישי - פעולת ג' ראשונה בלול!
- 15-16/10 שישי שבת - כנס י"ב ארצי
- 22-23/10 שישי שבת - טיול פתיחת שנה שאליו יוצאים כלל חניכי הלול.

"לול" רמות השבים גאה להציג:
טקס פתיחת שנה

חג מעלות 2021

שומרים על הכדור

9/10 יום שבת

18:00 - התכנסות

19:00 - תחילת הטקס

כל תושבי הכפר מוזמנים!

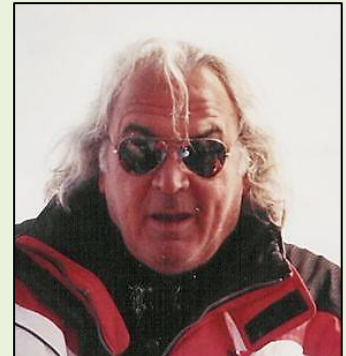

אחרי מות.....

יגאל כהן 1937 – 2021

יגאל נולד ב- 1937 במושב חרות בגוש תל מונד וגדל עם שתי אחיותיו כחקלאי.

בראיון שנערך עם סימונה אשתו, היא תיארה אותו כאדם ספונטני ואפילו שובב, שנודע בחיבורו הבלתי אמצעי לאנשים. יגאל אהב אנשים והם אהבו אותו. הוא ידע לשלב את תחומי עבודתו עם טיולים בעולם ופעילות ספורטיבית כמו מסעות בהרים וסקי.

לאחר שירות צבאי בצנחנים וטיול של שנה בארה"ב, ובעזרת ידע שרכש בארה"ב, הוא הקים את חברת "אגמית", שעסקה בבניית אגמים שיועדו בין השאר לתעשייה ודיג והתמחתה בציפויים הפלסטי למניעת חלחול של מים.

יגאל בשירותו בצנחנים, אמצע שנות ה-50

יגאל בעבודתו

יגאל שקד כל השנים על פיתוח העסק, ובשנות השמונים הקים חברה מקבילה בספרד בשם "אגמית אספניה", בשיתוף עם מהנדסים מקומיים, מומחים למים. השותפים היו מהמעמד האריסטוקרטי הימני קיצוני, בנים לאישים שתפסו עמדות מפתח בשלטון בתקופת פרנקו.

במפגש בין האריסטוקרטים הקתוליים שראו את עצמם נעלים ממעמד הפועלים, לבין יגאל, איש תנועת העבודה, מושבניק, שקיפל שרוולים ויצא לשדה לעבוד עם הפועלים, נוצרה דינמיקה מעניינת. למרות הניגודים התרבותיים, היתה ביניהם כימיה יוצאת דופן ויגאל זכה להערכתם. סימונה הצטרפה לנסיעות, ובערבים הוזמנו למסעדות המפוארות של מדריד - חוויה גסטרונומית בסגנון מלכותי. למפגשים בבודגה, מרתף היין, נשים לא היו מוזמנות, בגלל המצויאזים הספרדי הימני. לאחר חמש שנים וחצי והקמת מאגרים בספרד, יגאל סיים את חלקו בשותפות והחל להתמקד בפיתוח מאגרי מים בארץ.

סימונה מוסיפה: "לאחר נישואינו בשנת 1965, קיבלנו מאביו של יגאל את חלקת המגורים שהוא רכש כמה שנים מוקדם יותר. התגוררנו בבית המקורי שעמד עליה, ובהתאם למסורת שעליה גדלתי, ביצענו את השיפוץ והצביעה בעצמנו. באמצע שנות השמונים, כשהתגוררנו בפריז במסגרת תקופת הפוסט-דוקטורט שלי, הבית נהרס ובמקומו נבנה הבית הנוכחי.

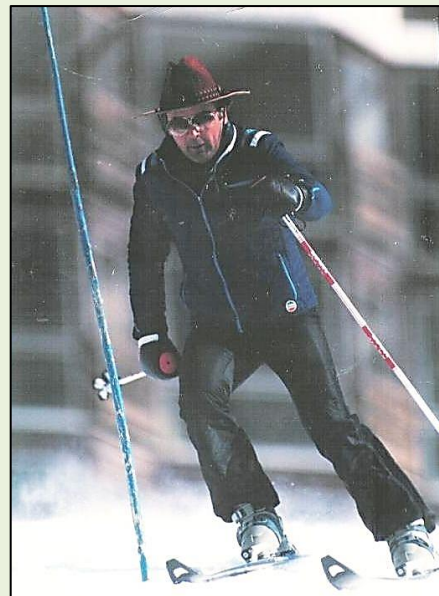

בעקבות אהבתנו להרים, התחלנו לעסוק באינטנסיביות בספורט הגלישה, ובתנו ליטל הייתה כמובן אלופת המשפחה.

בהמשך לכך, רכשנו בית עתיק מהמאה ה-16 בכפר מסורתי הממוקם בשמורת טבע, בלב אזור הסקי היוקרתי של אירופה (היום עומד למכירה). ספגנו את תרבות הכפר והשתלבנו בו למרות

יגאל בבית העתיק מהמאה ה-16, שנות השמונים

יגאל גולש באלפים הצרפתיים, שנות השמונים

החשש הראשוני של המקומיים כלפי זרים. החופשות בבית האלפיני, האהוב כל כך על יגאל, היו מלאות חוויות. כך התאהבנו גם בעולם העתיק של צרפת. יגאל נהנה כמובן להצטרף אלי לנסיעות המחקר באיטליה."

יגאל וסימונה בטרק בהימליה, שנות התשעים

מתחילת שנות התשעים יגאל וסימונה הרבו מאוד לטייל במזרח, ובזכות עבודתה של סימונה כהיסטוריונית לאומנות, נמשכו בעיקר לטיולים בעלי אופי מיוחד. המסלולים בדרום מזרח אסיה כללו את הודו, וייטנאם, טיבט, בוטן, קמבודיה ולאוס. הדגש בטיולים היה על טבע ונוף ועל אומנות עתיקה. יצירת הקשרים עם אנשים מדתות ותרבויות שונות העשירה את החוויות.

"בנפאל יצאנו לטרקים של שבוע ימים בפסגות ההימליה. סבלים נשאו את כל חפצינו, לנו באוהלים, לעיתים קפאנו מקור ופעם נתפסנו בסופת שלגים אדירה כשהיינו לבושים רק בגיינס ובנעלי התעמלות ונאלצנו לרדת דרך יער בדרכים מסוכנות, כשהשלג מגיע עד הברכיים.

עלינו במתינות כשבע שעות ביום וכשהגענו ליעד, הסבלים הציבו שולחן וכסאות על מנת שנשתה תה על גג העולם, מעל העננים, תוך התבוננות בשקיעה. בכפרים שבהם חלפנו, ילדים קיבלו אותנו בפרחים.

יגאל וסימונה בפסטיבל הולי בהודו, שנות ה-90

יגאל צולל בראס מוחמד, סיני

יצרנו קשר אנושי חזק גם ללא שפה. תוך כדי אחת העליות התחילה סופת גשם ולא יכולנו להמשיך, נתברכנו בטוב ליבו של בן הלאמה הבודהיסטי שפתח עבורנו מנזר בודהיסטי נטוש. ישנו בין הפסלים, ציורי הקיר והספרים העתיקים.

ליגאל ולי היו חמישים ושש שנים נפלאות ביחד, הוא תמיד תמך בי והעריך את עבודתי, ולאחר פרישתנו לגמלאות הוא סייע לי בעבודות הבית ואפשר לי להתמסר למחקר. גאוותו לפעולות המשותפות שלנו – ובתוכן הבית הזה והבית בצרפת - הייתה עצומה".

ראיון (ספטמבר 2021) ועריכה: תמר ישר

התמונות נמסרו באדיבות המשפחה

אחרי מות...

דנאי זאב פרידמן 1999 - 2021

דנאי, בנם הבכור של לילך ואורי פרידמן, נולד בבצרה בשנת 1999, ובגיל שלוש וחצי הגיע לרמות השבים, כשאמו עברה להתגורר עם חגי שפיר בן הישוב.

זהו סיפור חייו הקצרים על פי ראיון שנערך עם אימו לילך בספטמבר 2021:

דנאי היה ילד מאוד רציני ואחראי, שאפתן ופרפקציוניסט, שלא נתן לעצמו הנחות. יחד עם זאת, הוא היה גם שטותניק ומצחיק. נהגו לכנותו גם דן, דיינובדסקי ודנצ'וק.

את ביה"ס היסודי בכפר מל"ל הוא סיים בהצטיינות, ובכתה ז' השתלב בכיתת מצוינות בחטיבת הביניים בבית ברל. לאחר שלתפיסתו לא הצטיין מספיק, חדל להשקיע ובסיום כיתה ט' אף שקל להפסיק ללמוד. משהבין שזו לא אופציה, הוא חזר לכיתה י' חדור מוטיבציה ובעזרת מורים פרטיים ושקדנות רבה הצליח להשלים את הפערים הלימודיים וסיים את התיכון בהצטיינות יתרה.

דנאי מאוד אהב את צה"ל, השירות בשריון היה מאוד משמעותי עבורו, הוא שמח לבצע כל משימה ואף פעם לא התלונן. הוא לא השלים עם שיבוצו לחטיבת טייגר, ונאבק בהצלחה להגיע לגדוד 82, בחטיבה 7, המקום שלדעתו התאים לו ביותר. דנאי נהג להצחיק את החברים ברגעים הקשים שלהם, קלט חייל בודד דובר אנגלית וקרב אותו לחבריה, ובפרויקט משפחה שכולה הוא דאג להרחיב את ידיעותיו על החלל ומשפחתו ולא הסתפק במידע הכתוב שקיבל. דנאי השתחרר מפלוגת פלחוד - אלון כתותחן מאוד מוערך וזכה לתעודות הצטיינות. מילואימניקים שהיו אמורים לקלוט אותו והגיעו בשבעה לנחם, ציינו ששמו הולך לפניו.

דנאי כתותחן בשריון בגולן, 2019

דנאי עם סבתו דוריס, 2020

לדנאי היה קשר מיוחד עם סבתו, גיורת ממוצא "יקי". כנכדה היחיד, הוא דאג לשמור אתה על קשר טוב והקפיד לבקרה בכל חופשה מהצבא. הוא נהנה ממאכליה, הם צחקו והתבדחו ביחד ובזכותה למד קצת גרמנית.

דנאי אהב ספורט, בעיקר לרוץ עם אוזניות ולרכוב על אופניים, אהב גם מוסיקה, ניגן בגיטרה והשיר האהוב עליו היה "עד מחר" של אביתר בנאי. הוא נהנה לצלם, במיוחד בעזרת רחפן. דנאי אהב ללמוד, היה לו ידע רחב, במיוחד בהיסטוריה ובמכשירים טכנולוגיים שבהם הכיר את כל הפונקציות. כל צעד שלו היה שקול ומתוכנן, ולפני כל רכישה הקפיד לבחון חלופות.

דנאי על אופניו בחוף געש, 2020

סיפרה אימו: "דנאי היה חרוץ, עבד בחופשות, חסך כסף ורצה להתקדם. בעבודתו הפגין בגרות ואחריות ומעסיקיו הדגישו את לבביותו, עדינותו וקסמו האישי. הוא היה צנוע, רצה לממן את הרכישות מכספים שחסך וסרב לקבל מתנות מאיתנו.

דנאי (משמאל) עם משפחתו בנחל השופט, 2018

לדנאי ולי היה קשר מצוין, במיוחד בתקופת שירותו בצבא. הוא נהג לשתף אותי בכל מה שעבר עליו, ומדי פעם הסכים גם לבלות איתי בטבע, בחוף הים או בטיול ג'יפים. דנאי חלם להיות רופא, הוא חקר ובדק איך הכי נכון לו לעשות זאת והתחיל ללמוד למבחן הפסיכומטרי.

לפני שלושה חודשים, דנאי ביקש שאשחרר אותו ואאפשר לו לעבור לחיפה, חשבתי שאולי באמת הגיע הזמן שיצא לדרכו ויעשה מה שהוא רוצה.

הוא עבד ברכבת ישראל, אני המשכתי כמובן לשמור אתו על קשר טלפוני והוא השמיע לי את מה שרציתי לשמוע: שהוא עושה דיאטה וספורט ומתכנן בעוד כחודשיים לקחת איזה קורס שיעזור לו בלימודי הרפואה. עודדתי אותו לחזור הביתה בסופי שבוע ותשובותיו היו עוד מעט, נראה...

דנאי החליט לעבור מהעולם כשהוא רק בן 22. עם כל הצער שלי והכאב ולמרבה ההפתעה והתדהמה, זו הייתה בחירה שלו. הוא תכנן את לכתו לפרטי פרטים, לאחר שהחליט שלא טוב לו בעולם הזה. זה היה דנאי שלי, בשלמות האופיינית לו, הוא דאג לסדר הכול לפני עזיבתו. בהתבוננות לאחר, בשיחות אתו בתקופה האחרונה עלו פה ושם רמזים להתרחקותו.

דנאי היה ילד נדיר ומאוד מיוחד, תמיד מאוד ריגש אותי ועשה אותי אמא גאה. ב'שבעה' למדתי גם כמה חברים היו לו, איזה לב רחב היה לו, עד כמה אנשים אהבו אותו, וכמה הוא עזר לאחרים. יהי זכרו ברוך!

ראיינה וערכה: תמר ישר

התמונות נמסרו באדיבות המשפחה

השלושה בפברואר 2021 / פרק ב'

צהר

לפתע הגיח 'לייבה' השכן בדרכי והצטרף לחגיגת יומי הלא צפוי. הוא מחקלאי הכפר האחרונים ברמות השבים, ראשון תמיד להציע, רוקח נשמות טובות, המוכר מי כסף לחולים ומייבא לשלשת ממערות עטלפים לסובלים מגידולים, בלם לידי את טרטור הטרקטור הזקן שלו. "אני בדרך לאבו קישק" הכריז (אף פעם לא עצר! תמיד מיהר, היום דווקא כן). "בוא איתי", כמעט פקד, "אראה לך קינון דררות ותוכל לצלם פטריות". הבטתי משונה בארגז המשא המלא כל טוב ליד המושב מאחור, "אה!" אמר. "זה! אם אתה לא יודע, אז אני אוסף חרא בסוף כל חודש, גם בפברואר, אחלה חרא מהסוסים שלי, מפזר לפטריות, הן ממש אוהבות, אתה לא תאמין איך הן מגיבות וטעימות מאד".

הנה זה מתחיל, חשבתי, זה שוב מתחיל, שוב שרשרת תופעות מוזרות, ויתרתי, אבוא לצלם, הבטחתי, לבטח אתאהב בשדות. נפרדנו בחום נינוח ובצחוק. שפצל משך בקושי ברחוב הבנים עד לגן הנופלים, אשר בטבורו הוקם מתקן חדש, 'נינג'יה' לחזקים, לעומדים שעוד יכולים, אשר לבטח לא עבר את כל האישורים, אתמול המתקן לא היה, אמש הוקם בהפתעה (לכבוד יומי?), מתנת מועצה לכפר מנומנם. בסמוך ליד הגדר, נח לו עורב אפור את מנוחת העדן שלו, לצידו אגוז פקאן מיותר, בטנו לשמיים, פרוס כנפיים, על פניו מרוח אושר של דום לב והוא מחייך, קורא עתה רק לאלוהיו ואף חתול עדיין לא התקרב אליו. מדוע נפגשנו? אלוהים יודע, מדוע שאתקל במות ציפורים היום? רומז?

בנוסף, מתעמל שלא נכח, שכח על הספסל בגן את כל בקבוקי מימיו.

אולי הכול שוב בגללי? אולי יומי בלבב את יומו? אולי מצבו כעורב עם הפקאן ששרד?

שפצל לכסן מבט מפוקפק, הוא עדיין לא הטיל את מימיו, האיץ ומה בעצם איכפת לו מכל דבר, הוא בכלל יליד ינואר, תבע את שלו כאן ועכשיו.

אין היום סבלנות לכלבים, כולם משתינים על כולם, אין שביל ולא דרך ארץ, הסכמנו, והמשכנו לסמטת הנוער. נהמת כלב הזאב הבלגי מחצר משפחת קציר הפתיעה, חושף שיני טורף, הגלגול שלי המזונב שלי אפילו לא הזיע, חיפש בזלזול מרגוע מתאים לשלפוחית הרגיזה שלו, אף אחד לא יפריע לו להרים רגל עכשיו, האיום לא כוון אלינו תודה לאל, אלא אל פודל מקורזל מפונפן בחום מוקה מהסוג שענת אהבה ביפן, גם הגלגול היפני הזה הוציא את בעליו לטיול בוקר, אך שפצל, כמוני, אינו מעוניין ב'טראש טוקינג' או בנביחות על כל כלב עובר ושב ועוד על ינוקא כזה מיפן, הוא ותיק יותר, גאה. יום אחד לבטח יהיה סוחר או משורר, בן אדם.

אל הבליל שנפרץ לקאקאפוניית הנביחות הצטרפו צרחות דררות מעל וגם 'רינגטון' של אלינה מסלון התסרוקות מכפר סבא הסמוכה, רטנת ב'רינג' נמרח מהרפרטואר מיאהו שלה, נזכרה בי דווקא היום, שואלת "מתי באים לספר כלב"? שאלה ונעלמה ל'סמס' לי תשובה.

המשך בפרק ג', האחרון.

נופי רמות השבים

זה זהר

מה שנותר

עלון הכפר יוצא לאור מטעם ועדת העלון
שחבריה הם תושבים מתנדבים
ובסיוע הוועד המקומי.

הפקה, עריכה לשונית ועיצוב גרפי:
גונן ישר ואריאלה גסמן

